Recensie: Piaf! The Show *****

Stadsschouwburg Antwerpen
zaterdag 10 februari 2024

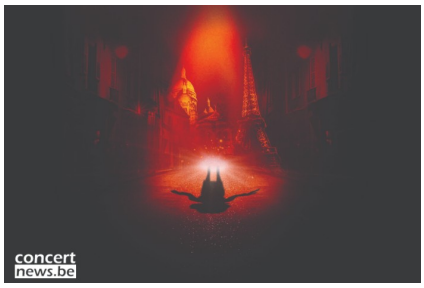

foto © MB Presents

Recensie:
'La grande dame' van het Franse lied was in werkelijkheid maar een kleine mus. Maar iedereen heeft ongetwijfeld al gehoord van Edith Piaf. Naar aanleiding van de zestigste verjaardag van haar overlijden, haalde MB Presents een van de meest succesvolle shows ooit uit Frankrijk naar de Stadsschouwburg in Antwerpen: 'Piaf! The Show'. Zangers Nathalie Lermitte nam het publiek mee naar het Parijs van de jaren veertig waar de jonge Piaf als een nachtegaal de sterren van de hemel mocht zingen terwijl ze nadacht over 'A quoi ça sert l'amour'. Via een wandeling langs la Rue Pigalle onder de hemel van Parijs bracht Nathalie Lermitte ons dan bij de grote successen van Edith: 'Padam, Padam', 'Mon dieu', 'La Foule' en 'Non, je ne regrette rien'. We begrepen achteraf voor de volle honderd procent waarom deze show wereldwijd zo'n geweldig succes is.

Het begin van de voorstelling neemt je mee naar het gezellige Montmartre eind jaren dertig waar een jonge vrouw onder een straatlantaarn een liedje staat te zingen: 'Chante-moi'. En het is eigenlijk op dat eerste moment dat Nathalie Lermitte je al weet te grijpen. Het feit dat ze a capella zingt en erin slaagt om er al meteen een hele lange, stevige eindnoot tegenaan te gooien, laat je meteen weten wat voor talent in de voetsporen van Edith Piaf mag treden. We waren nog maar één nummer ver en we waren al overtuigd.
Vanaf het tweede nummer kwam de getalenteerde accordeonist Frédéric Viale voor de instrumentale ondersteuning zorgen en op de tonen van 'Plus blue que tes yeux' werden we meegevoerd naar de lichtstad. Het frivole accordeonspel in combinatie met de speelse zang zorgde voor een opgewekte sfeer die het pad effende voor 'Les momes de la cloche' en 'L'accordéoniste'. Ondertussen hadden Frédéric en Nathalie het gezelschap gekregen van een contrabassist, een pianist en een drummer en was er een heel jazzy sound ontstaan. Het ritme zat lekker, de zang zat goed en het was moeilijk om niet mee te gaan is de ontspannen sfeer van het nummer.
Tegen de tijd dat 'Les amants d'un jour' de revue passeert, ben je zo mee op de muzikale reis door het oeuvre van Edith Piaf dat je moeiteloos meegaat in de tragiek en de melancholie van dit nummer. Nathalie Lermitte leverde ook hier een pareltje af. Dat gold ook voor 'Elle fréquentait la Rue Pigalle'. Het pianospel van Philippe Villa is één brok drama en daar deed Nathalie vocaal nog een laag bovenop. Om het geheel af te maken, werden beelden geprojecteerd van la Rue Pigalle in het Parijs van weleer. De combinatie van al deze elementen was dit keer absoluut niet vrolijk, maar wel geweldig sterk en knap. Het illustreerde de variatie van emoties in het werk van Piaf.

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.

En het leuke van 'Piaf! The Show' was dat je enkele minuten later weer gezellig zat te genieten van het vrolijke 'La goualante du pauvre Jean', het romantische 'Sous le ciel de Paris' of het krachtige 'Padam, Padam'. Geen enkele emotie was te moeilijk voor Nathalie die maar al te graag demonstreerde hoeveel kracht en wat een lange adem ze had. De eindnoot die ze er bij 'Padam, Padam' uitgooide, was er werkelijk een om u tegen te zeggen. Bij de pauze was dus al duidelijk dat dit weer een voorstelling was om nooit te vergeten.

En toen … En toen opende het tweede deel met 'Les trois cloches'. Nathalie Lermitte had ondertussen een zwart kleedje aan en de 4 muzikanten waren keurig in een pak gehesen en speelden haar persoonlijke 'Les Compagnons De La Chanson'. Het resultaat was geweldig mooi. De pure stem van Nathalie in combinatie met de 4 mannelijke backings had iets sacraal. Het feit dat het podium op dat moment enkel verlicht was met één witte spot op Nathalie versterkte dit gevoel. Wanneer het einde van het nummer in zicht kwam, gingen de vier heren elk naar hun eigen instrument en kreeg het publiek een stevige versie mét instrumentatie. Hetzelfde nummer kreeg een heel ander gevoel en straalde nu plots kracht uit. Heerlijk!

Een vergelijkbare verandering werd verkregen bij 'Autumn Leaves/Les feuilles mortes'. Mede dankzij het pianospel van Philippe Villa klonk de Engelse versie erg dramatisch. Wanneer de switch naar het Frans werd gemaakt, pikten de andere muzikanten mee in en werd het romantische jazz. De troeven van het Frans als de taal van de liefde werden hier ten volle uitgespeeld. Het publiek was ondertussen zo betoverd, dat het probleemloos verleid kon worden om zelf mee 'lalalalala' te zingen op de zwoele tonen van Yves Montands grote hit.

'Milord' bracht de leukste tempowisselingen en 'Mon Dieu' was het nummer dat naar de keel greep. Terwijl op de achtergrond beelden getoond werden van Edith Piaf en haar geliefde bokser, Marcel Cerdan, zette Nathalie Lermitte het lied zachtjes in. En terwijl ze de liefde die niet mocht zijn bezingt, neemt de kracht toe. Tegen de tijd dat we bijna aan het slot van deze fantastische uitvoering waren, gebruikte Nathalie de intensiteit van haar stem als een wapen tegen het verdriet van Piaf. Dit was gewoonweg fenomenaal. En dan moest 'Non, je ne regrette rien' nog komen.

Maar eerst was er nog accordeonist Frédéric Viale. Terwijl Nathalie in een laatste transformatie naar de oude Edith Piaf zat, mocht hij het publiek trakteren op zijn uitvoering van 'La foule'. Op virtuoze wijze wist Frédéric deze 'valse musette' volgens de grote jazz-traditie te ontleden in haar componenten om er vervolgens mee te spelen en ze tegen het einde van het nummer weer mooi samen te brengen in een herkenbaar 'La foule'. Wat muzikale intermezzo's betreft, was dit er eentje om duimen en vingers bij af te likken.

Op naar de grote finale met een gezongen versie van 'La foule' en , hoe kon het ook anders, tot slot nog 'Non, je ne regrette rien'. Na al wat u hierboven over de voorstelling 'Piaf! The Sow' en haar zangeres Nathalie Lermitte hebt gelezen, zal het u niet verbazen dat ze met vlag en wimpel wist te slagen voor de lakmoesproef van elke Piaf-volgeling. 'Non, je ne regrette rien' raakte je waar ze moest raken en barstte van emotie. Het was dan ook de perfecte afsluiter van een geweldig sterk concert.

< Sascha Siereveld >

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.